

Το δευτερκάτικο μου φόρεμα

Αφήγηση Χρυστάλλας Βασιλειάδου-Αντρέου
Κείμενο Δώρας Ανδρέου

Καλοκαίρι του 1970, στην παραδεισένια Κυθραία. Οι ετοιμασίες του γάμου μας προχωρούσαν. Τα υφάσματα για το νυφικό και το «δευτερκάτικο» φόρεμα τα πήραμε από το κατάστημα του Μαρτυρό (έτσι λεγόταν ο ιδιοκτήτης), ένα κατάστημα της τελευταίας μόδας για την εποχή, κοντά στην εκκλησία της Φανερωμένης στη Λευκωσία. Μαζί με την μητέρα μου πήγαμε στην μοδίστρα μας, την Άδα Νικολαΐδου που ήταν μια από τις καλύτερες ράπτριες της Κυθραίας και πήραμε τα υφάσματα για να τα ράψει. Κουβεντιάσαμε, ξεφυλλίσαμε τα φιγουρίνια και καταλήξαμε και για το νυφικό και το «δευτερκάτικο».

Με αγαπούσε πολύ η Άδα... Την θυμάμαι στο ατελιέ της περιτριγυρισμένη απ' τις πολλές μαθήτριάς της που πήγαιναν στο ατελιέ της για να διδαχθούν την τέχνη της. Θυμάμαι εκείνα τα νυχτέρια που έκανε όταν πλησίαζαν Χριστούγεννα ή Λαμπρά για να προλάβουν να τελειώσουν φορέματα, ταγιέρ, επανωφόρια... Είμαστε σχεδόν στην ίδια γειτονιά. Θυμάμαι το χαμόγελό της και την ευγένεια της. Κάναμε 3-4 πρόβες, με καμάρωνε.

Το νυφικό έγινε υπέροχο, καλοδοουλεμένο, αψεγάδιαστο σ' όλες τις λεπτομέρειες. Το «δευτερκάτικο» σε ίσια εβαζέ γραμμή, λίγο πάνω από το γόνατο, μίνι, δε χρειαζόταν κοψίματα, η πλούσια δαντέλα/κιπούρ το αναδείκνυε και ταίριαζε τέλεια στη λειπή μου σιλουέτα. Στη λαιμόκοψη γύρω-γύρω, εφάρμοσε μαργαριτρες κομμένες από τη ίδια την δαντέλα και τις στόλισε με μαργαριταρένιες πέτρες. Έγινε ένα απίστευτα κομψό φόρεμα. Ο γάμος μας έγινε στην εκκλησία της Αγίας Μαρίας, δυό βήματα ήταν απ' το σπίτι μας, στις 11.10.1970. Ο Παπαχρίστος Έλληνας μας πάντρεψε, ο πατέρας της φίλης μου Δέσπως. Μετά το μυστήριο δεχθήκαμε συγχαρητήρια στο σπίτι μας στη Λευκωσία. Το «δευτερκάτικο» το φόρεσα λίγες φορές, σε ειδικές μόνο περιπτώσεις.

Το νυφικό και το «δευτερκάτικο» ευτυχώς τα είχα στο σπίτι μου στην Λευκωσία και δεν έμειναν στο αγαπημένο μου πατρικό στην Κυθραία. Το νυφικό μετά το «δανείστηκαν» και φόρεσαν και άλλες κοπέλλες στο γάμο τους. Το «δευτερκάτικο» όμως το φύλαξα σαν κάτι αγαπημένο, για να μου θυμίζει την πιο όμορφη μέρα της ζωής μου ... την Κυθραία μου, την γειτονιά μου, τους δικούς μου ανθρώπους, όλους τους συγχωριανούς μου. Με το πέρασμα των χρόνων το δαντελένιο φόρεμά μου απέκτησε μιαν ιδιαίτερη συναισθηματική σχέση με μένα που μεταφέρθηκε και στις θυγατέρες μου Χρύσια και Μαρία έτσι που η Μαρία το φόρεσε στην τελετή αποφοίτησής της.

Για την Έκθεση των κειμηλίων μάζεψα διάφορα αντικείμενα που έχω, φερμένα απ' την Κυθραία. Και εκεί που νόμιζα πως τέλειωσα, ξαφνικά θυμήθηκα το «δευτερκάτικο» φόρεμά μου. Ναι, αυτό είναι ό,τι πιο αντιπροσωπευτικό για μένα, αυτό με ενώνει με τον τόπο μου, μού θυμίζει τα νιάτα μου, ζωντανεύει τις χαρές του γάμου μου στην αγαπημένη Κυθραία μας, που την κουβαλάμε μέσα μας μέχρι ναρθεί η ώρα της επιστροφής στ' άγια χώματά της!